

[Erhard Jakobsen.]

ringen, heldigvis ikke er så ringe, som mange har travlt med at gøre dem til rundt omkring. Vi er jo i den uheldige situation, at der er alt for mange af dem, der skal skrive om det, der foregår herinde, som kun har forstået halvdelen af det, og den halvdel, de skriver, er desværre den forkerte. På den måde skal man jo nok ude omkring få et klart indtryk af, hvordan dette hus kører.

Vi har ingen grund til at jamre og klage over, at vi ikke kan tage os sammen, og at vi ikke kan gøre noget. Det, vi ikke kan, og det, vi ikke vil, det er at følge alle fantasterne. Naturligvis vil vi ikke det, for der er så meget omtanke og politisk erfaring i Danmark, at man ved, at hvis alt var så nemt, som nogle påstår, så havde man naturligvis for længe lavet det. Der er ingen indlysende klar og hurtig vej til at løse nogen problemer. Det gælder, hvad enten man lover skattelettelse eller man lover et nyt samfund, eller hvad man ellers kan finde på i sin desperation at love.

Og så bør jeg vel næsten gå ind på det, som aviserne har gjort mest ud af, nemlig det storpolitiske, dette med udvalgene. Jeg synes ikke, der er meget at sige til det. Jeg har jo troet på, når det stod i aviserne, at der i forskellige partier var nogle enormt dygtige taktikere, men, all right, det passede altså heller ikke. Jeg har kun én ting, én kommentar, at gøre, og det er: jeg håber ikke, at der er nogen i den socialdemokratiske gruppe og i regeringen, der har fået den opfattelse, at centrum-demokraterne skylder noget, at man har noget at sige tak for. Jeg siger det bare for en sikkerheds skyld. Der ligger ingen forpligtelse af nogen art i én eneste af de udvalgsposter, som vi her er blevet sat ind på ved de aftaler, der nu er truffet.

Så én ting til. Det er jo bl. a. det tyske valg, der har fremkaldt diskussionen igen. Da man så ved det tyske valg, at der kun var nogle få partier, der kom ind, så var der jo straks nogle sprogkyndige, der sagde: So ein Ding müssen wir auch haben. De tænkte ikke ligefrem på hverken NDP eller på det kommunistiske parti, men de tænkte på, at det måske egentlig var praktisk med nogle færre partier. Dét må jeg, som jeg har været parat til at gøre det på andre punkter, tage hatten af for statsministeren. Statsministeren har klart sagt i radioen: socialdemokratiet går ikke med til at ændre valgreglerne, sådan at det bliver sværere for et parti at komme ind. Det synes jeg er all right,

et standpunkt, som jo også statsministeren ud fra praktiske erfaringer gennem et stykke tid kan have god grund til at skrive under på.

Her kommer jeg så til en bemærkning om – jeg tror, det var hr. Kjeld Olesen, der var inde på det – hvor vanskeligt det hele blev, og hvor meget nemmere det havde været, hvis ikke man havde denne vanskelige politiske situation med de små partier og alt det dér. Ja men det passer jo ikke. Jeg har jo også været herinde et stykke tid. Hvornår har vi haft den mest uforsonlige tone overhovedet i dette ting? Det havde vi i to perioder. Da en VKR-regering kørte uden at tage noget hensyn til en socialdemokratisk opposition, der havde næsten lige så mange mandater, som VKR-partierne havde. Det var omvendt senere, og dér har hr. Kjeld Olesen og jeg ubehagelige, bitre erfaringer fra en periode, hvor socialdemokraterne var afhængige af SF, hvor vi i den socialdemokratiske gruppe måtte vente i 14 dage på, at hr. Morten Lange og andre fik truffet deres beslutninger. Ja, det var vilkårene. Ville man regere, måtte man gøre det. Da kørte blokkene mod hinanden. Da var der ingen forhandlingsvilje af nogen art. Da var det sort-hvidt og hårdt mod hårdt. Hvor helt anderledes har det så ikke været siden 1973! Hvornår har nogen af de nye partier og de små partier lagt vanskeligheder i vejen for nogen forhandlinger? Hvornår er det sket? Har de ikke banet vej?

Jeg komplimenterer igen socialdemokraterne med, at man i rette tid forstod at værdsætte, at små partier ikke er nogle, man bruger efter forgodtbefindende og derefter sparker, hvis det passer én. Det prøvede en tidligere regering på, og derfor er den bl. a. ikke regering mere.

Mens vi er ved min tv-optræden, som hr. Kjeld Olesen var så venlig at omtale, så vil jeg med hensyn til de små partier gentage, hvad jeg sagde den aften i tv-udsendelsen. For det første gør socialdemokratiet og alle andre klogt i at regne med, at folk, der tilhører små partier, er næsten lige så kloge som folk, der sidder i de store partier, og man gør også klogt i at regne med, at den danske befolkning ikke laver store forandringer her. Bevar mig vel, man kan lave en Gallupundersøgelse, der viser, at den danske befolkning synes, der er for mange partier. Ja, det er meget nemt, for hver enkelt vil gerne have de andre partier ud, men når man så 8 dage efter spørger den danske befolkning, hvad den vil stemme på, så viser det sig pludselig, at der var 12 partier i folketinget,